

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 28/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva spočívajúceho v zákaze vyžadovať od iného vykonanie nútených alebo povinných prác podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 33/2007 z 18. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2007 faxom a následne 4. októbra 2007 poštou doručená sťažnosť Ing. K. M., M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva spočívajúceho v zákaze vyžadovať od iného vykonanie nútených alebo povinných prác podľa čl. 4 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 33/2007 z 18. júla 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Dňa 17. 1. 2007 podal sťažovateľ na Okresný súd Košice - okolie vyčíslenie trov exekúcie.

Okresný súd Košice - okolie uznesením sp. zn. 0 Er 885/2001 zo dňa 25. 1. 2007 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi - sťažovateľovi trovy exekúcie vo výške 1.883.- Sk.

Dňa 6. 2. 2007 podal proti tomuto uzneseniu sťažovateľ odvolanie.

Dňa 2. 8. 2007 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 33/2007 zo dňa 18. 7. 2007, ktorým potvrdil uznesenie súdu I. stupňa vo výroku o náhrade trov exekúcie a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. (...)

K porušeniu práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru:

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako odvolacieho súdu potvrdilo rozhodnutie okresného súdu, ktorým tento nepriznal odmenu súdnemu exekútorovi v súlade s vyčíslením trov exekúcie.

Súd môže preskúmať vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie účelne vynaložené.

V predmetnej veci však nie je spornou otázka, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli účelne vynaložené, ale v tom, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín, bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že súd je orgánom, ktorý je oprávnený vykladať a aplikovať zákon, ale toto jeho právo podlieha určitým obmedzeniam, spočívajúcim v tom, že výklad a aplikácia zákonov musí byť v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V predmetnej veci Krajský súd v Košiciach pokiaľ potvrdil

rozhodnutie súdu I. stupňa, konal v rozpore s obsahom, zmyslom a účelom zákona č. 233/1995 Z. z., jeho ustanovenia § 196, Vyhlášky č. 288/1995 Z. z., jej ustanovenia § 14.

Rovnaký názor, teda, že sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 233/1995 Z. z. a Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 2 MCdo 16/2005.

Aj Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení sp. zn. 5 CoE 74/2006-41 zo dňa 30. 3. 2007, ktorým zmenil uznesenie prvostupňového súdu, práve na odvolanie exekútora, namietajúce okrem iného nesprávny postup súdu I. stupňa pri sčítavaní časov vynaložených potrebných na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uviedol: „Z citovaného § 14 ods. 2 prvá veta vyhlášky možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodit', že odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu, že odmena sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu je v rozpore s týmto ustanovením“.

Rovnako Krajský súd v Košiciach v uznesení sp. zn. 2 CoE 113/2006 zo dňa 23. 3. 2007 uviedol: „Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu I. stupňa, že súdny exekútor nemá nárok na náhradu základnej hodinovej sadzby za každý úkon exekučnej činnosti, ale za celkový čas účelne vynaložený na jednotlivé úkony exekučnej činnosti uvedené v časovej špecifikácii. Podľa názoru odvolacieho súdu z citovaného ustanovenia § 14 ods. 2 veta prvá Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. možno jeho jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodit', že odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony a preto sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s týmto ustanovením“.

Ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M-Cdo 16/2005 zo dňa 28. 4. 2006: „Podľa dovolacieho súdu, z ostatne citovanej právnej normy možno jej jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodit' iba to, že základná hodinová sadzba odmeny exekútora je 200 Sk za každú, hoci aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti. Táto odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony: sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore v citovanými právnymi normami“.

Rozhodnutie odvolacieho súdu, teda Krajského súdu v Košiciach je teda zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi Ústavou SR.

K porušeniu práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru, práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 ústavy: (...)

Sťažovateľ považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci sa oprávnený v čase podania návrhu na začatie exekúcie, mohol rozhodnúť, či na nútený výkon vykonateľného rozhodnutia využije súdny výkon rozhodnutia alebo podá návrh na exekúciu. V prvom prípade by oprávnený znášal veľmi nízke náklady (súdny poplatok 2%) ale musel by rátať s možnosťou veľmi nízkej efektívnosti takéhoto výkonu. Oprávnený sa rozhodol podať návrh na exekúciu, pričom mu mohlo a malo byť zrejmé, že vzhľadom na to, že činnosť exekútora je činnosťou za ktorú patrí odmena, je možný aj taký výsledok konania, že túto odmenu bude musieť zaplatiť on sám. Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv. (...))»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Právo sťažovateľa

- na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy,*
- na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru,*
- práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru,*
- práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR,*

bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 CoE 33/2007 zo dňa 18. 7. 2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach

sp. zn. 3 CoE 33/2007 zo dňa 18. 7. 2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru od nikoho sa nebude vyžadovať, aby vykonával nútené alebo povinné práce.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažovateľových námietok bolo tvrdenie, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 CoE 33/2007 z 18. júla 2007 došlo k porušeniu uvedených práv, pretože krajský súd ním potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0 Er 885/2001-17 z 25. januára 2007, ktorým došlo k zastaveniu exekúcie a ktorým bola oprávnenému uložená povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 1 883 Sk, teda v sume nižšej, než sťažovateľ vyčíslil, a to z dôvodu, že trovy nad rámec priznanej sumy okresný súd nepovažoval za trovy vyčíslené v súlade so zákonom.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že v rámci exekučného konania vedeného sťažovateľom ako súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 539/01 oprávnený 4. decembra 2006 navrhol exekúciu zastaviť. Na základe toho sťažovateľ predložil okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie spolu s vyčíslením trov exekúcie v sume 2 835 Sk. Okresný súd uznesením č. k. 0 Er 885/2001-17 z 25. januára 2007 exekúciu

zastavil, pričom oprávnenému uložil povinnosť uhradiť sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 1 883 Sk.

Proti prvostupňovému uzneseniu – ohľadom výroku o trovách exekúcie podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom dôvodil predovšetkým prezentovaním uvedeného názoru: „Okresný súd pochybil, ak spočítal časy úkonov, ktoré boli vykonané v rôzne dni (vždy totiž ide o novú aj začatú hodinu), čo možno vyvodit' z postupu súdu, keď uvádza celkový čas vynaložený na exekúciu - 300 minút, ku ktorému došiel spočítaním časov úkonov vykonaných v rôzne dni, bez zohľadnenia dôležitej skutočnosti, že ide o vždy o inú aj začatú hodinu“. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 M Cdo 16/2005 z 28. apríla 2006 a na uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 386/02-38.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoE 33/2007 z 18. júla 2007 tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku o náhrade trov exekúcie potvrdil.

Krajský súd v namietanom uznesení poukázal na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj na argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v odvolaní.

V rámci odvolacieho konania krajský súd vychádzal z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich odvolacie konanie a z ustanovení § 14 a nasl. vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 288/1995“), teda z ustanovení upravujúcich odmenu exekútora pri zastavení exekúcie, ako aj náhradu hotových výdavkov. V tejto súvislosti odvolací súd okrem iného konštatoval: *«Všeobecným súdom je daná exekučným poriadkom právomoc vo vymedzených okruhoch exekučnej činnosti vydávať rozhodnutia, tieto preskúmať, čím sa tak zabezpečuje princíp kontroly zákonnosti nad núteným výkonom rozhodnutia uskutočňovaného súdnym exekútorom (...). Povinnosťou súdu pri uvedenej činnosti je potom pri rozhodovaní vykladať i aplikovať všeobecne záväzné právne normy nezávisle*

a nestranne, a to bez ohľadu na následne právne účinky dopadu takýchto rozhodnutí na ich účastníkov. (...) Odmena súdneho exekútora sa skladá z dvoch zložiek. V prvom prípade je to počet hodín účelne vynaložených na exekúciu. Teda čas účelne vynaložený na exekúciu. Je zrejmé, že ide o celkový čas a to iba účelne vynaložený pri exekúcii, bez ohľadu na počet (množstvo) úkonov exekučnej činnosti. Počet úkonov exekučnej činnosti v danom prípade je rozhodujúci iba z hľadiska ich samotnej dĺžky, pričom túto dĺžku je súd povinný preskúmať z hľadiska účelnosti, t. j. či niektorý z úkonov exekučnej činnosti nebol vykonávaný neprimerane dlhú dobu. Nemôže odstáť taká právna argumentácia pri „určení počtu hodín na exekúciu (resp. času)“, ak sa vychádza z toho, že pre každý jednotlivý úkon je potrebné samostatne vypočítavať výšku časovej odmeny. V tomto prípade totiž už nehovoríme o počte hodín vynaložených na exekúciu, ale o počte úkonov, pri ktorých sa odmena vypočítava jednotlivo, t. j. pri každom úkone samostatne v závislosti od dĺžky úkonu. Nesprávnosť argumentov súdneho exekútora ako odvolateľa pri výpočte odmeny podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu potvrdzuje existencia druhej zložky nároku na odmenu, ktorou je paušálna suma za jednotlivé úkony exekučnej činnosti podľa ust. § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 288/1995 Z. z., ktorá stojí popri „časovej odmene“ podľa ust. § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 288/1995 Z. z. Úkony exekučnej činnosti, za ktoré patrí paušálna suma súdnemu exekútorovi, taxatívne vymedzuje ust. § 15 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z. z.»

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na to, aby bol

účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v uznesení sp. zn. 3 CoE 33/2007 z 18. júla 2007 vyslovil svoje názory opierajúc sa o výklad jednotlivých ustanovení vyhlášky č. 288/1995. Poukázal na rozhodovaciu činnosť a postavenie všeobecných súdov v rámci exekúcie ako takej a pridržaním sa konkrétnych ustanovení citovanej vyhlášky sťažovateľovi ozrejmil, z akého dôvodu sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov exekúcie vo vyčíslenej sume. Odvolací súd pritom odobril postup okresného súdu, ktorý v súlade s § 200 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie, a zaviazal oprávneného uhradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 1 883 Sk.

Z namietaného uznesenia krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Krajský súd zreteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia s použitím príslušných zákonných ustanovení, a preto nemožno konštatovať, že by skutkové alebo právne závery

krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o tom, že v iných prípadoch týkajúcich sa totožnej problematiky použili všeobecné súdy rozdielnu interpretáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavný súd zastáva názor, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07).

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07), v nadväznosti na vyššie uvedený záver a vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, ústavný súd postupoval aj pri posudzovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy. Ústavný súd totiž v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (II. ÚS 71/07). Rozhodovanie o základnom práve podľa čl. 20 ústavy všeobecným súdom a nevyhovenie návrhu nemožno chápať ako poškodenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ústavy. Právomoc všeobecného súdu rozhodovať vo veciach občianskoprávných vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy.

Napokon vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru ústavný súd upriamuje pozornosť na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa

ktorej o nútenú alebo povinnú prácu ide vtedy, ak sa vykonáva bez súhlasu dotknutej osoby, má nespravodlivý či vynútený charakter a výkon takejto práce je neodvratný (Van der Musselle c. Belgicko z 23. novembra 1983, obdobne aj I. ÚS 191/06). Ústavný súd je zároveň toho názoru, že v predmetnej veci sťažovateľ nebol nijako nútený vykonávať exekučnú činnosť, keďže rešpektoval návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, na základe čoho požiadal exekučný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Za tohto stavu preto vôbec nemožno hovoriť o tom, že by sťažovateľ vykonával v danej veci exekútorскую činnosť proti svojej vôli. Je to tak tým viac, že sťažovateľ vykonáva súdnoexekútorскую činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07), a teda aj ako podnikateľskú činnosť za účelom tvorby zisku.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2008